

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobkyně: **J. A.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním 1/376, 128 01 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9200/12/9S-OLK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 19. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9200/2012/9S-OLK se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Účastníkům se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2012, č. j. MPSV-UM/9200/12/9S-OLK, sp. zn. SZ/789/2012/9S-OLK bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 13. 9. 2012, č. j. MPSV-UP/496005/12/AIS-SSL bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 13. 9. 2012, č. j. MPSV-UP/496005/12/AIS-SSL (dále jen „správní orgán I. stupně“) byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše přiznaného příspěvku na péči s tím, že ji nadále bude poskytován příspěvek na péči v původní výši 800,- Kč měsíčně od července 2012.

Žalobkyně v žalobních bodech ze dne 15. 1. 2013 nesouhlasila s rozhodnutím žalované, navrhla jeho zrušení a vrácení věci správnímu orgánu k dalšímu řízení. Namítla, že dle rozhodnutí žalované je osobou závislou na péči a pomoci jiné osoby při zvládání třech základních životních potřeb, a to oblékání, obouvání, tělesná hygiena a péče o domácnost. Správní orgán se však v obsahu rozhodnutí nevypořádal s jejími vznesenými námitkami ani výsledky místního šetření. Nebylo blíže zdůvodněno, proč výsledky sociálního šetření PK MPSV ČR považuje za liché, opírá se, bez bližšího vysvětlení, jen o předchozí rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci, kontaktní pracoviště Prostějov. Dále namítla, že byl zcela opomenut jeden ze základních důkazních prostředků, který popisuje její schopnosti zvládat úkony základních životních potřeb v přirozeném sociálním prostředí a tím také nebylo naplněno ust. § 68 odst. 3 správního řádu.

Přezkoumávané rozhodnutí považovala za vnitřně rozporné, ačkoliv bylo konstatováno, že žalobkyně trpí mnoha onemocněními, bylo uvedeno, že zdravotní problémy jsou potencionálně obezitou. Byla toho názoru, že se jedná o subjektivní názor členů posudkové komise, který nekoresponduje s jejím současným zdravotním stavem a předloženou odbornou lékařskou dokumentací. Dále posudková komise dochází k závěru o zachování jeho mentálních schopností, které však nesvědčí o schopnostech fyzických a fyzické schopnosti nic nesvědčí o schopnostech psychických. Mentální a fyzické schopnosti jedince musí tvořit jeden uzavřený celek. Závěr posudkové komise o tom, že nemusí vycházet z domu, protože si své záležitosti může vyřídit prostřednictvím mobilního telefonu, je na samotné hranici únosnosti. Závěr, že nemůže mít vážnější problémy se sebeobslouhou, protože jí pracovnice pečovatelské služby navštěvuje asi 2x týdně, je rovněž nepřístojný. Nepatřičná je i poznámka posudkové komise týkající se jejího věku. V žádném případě nelze potřeby jakéhokoliv jedince stanovit s odkazem na jeho dosažený věk. Další pochybení spatřovala i v tom, že posudková komise nevysvětluje, o jaký konkrétní podklad ten který týkající se jednotlivých základních životních potřeb závěr opírá. Naopak její závěry považovala za zcela rozporné s odbornými lékařskými nálezy, které v rámci jednání předložila. Ačkoliv posudková komise tvrdila, že vychází z aktuální odborné lékařské dokumentace, samotné rozhodnutí však svědčí o opaku, jelikož závěry napadeného rozhodnutí a závěry odborných lékařských podkladů jsou v příkrém rozporu. Tyto rozpory posudková komise spolehlivě nevysvětluje a neodstraňuje. Rovněž nesouhlasila i s posudkovým závěrem, že nezvládá jen tři základní životní potřeby, nevysvětlila vůbec, proč další úkony považuje za zvládnuté. Rovněž poukázala na to, že zhodnocení i závěr posudkové komise byl proveden bez její přítomnosti.

Vzhledem k výše uvedenému byla přesvědčena, že ze strany posudkové komise nebyly vzaty v úvahu činnosti tvořící obsah jednotlivých úkonů, ani dodržena kritéria pro posuzování míry závislosti. Dle jejího názoru potřebuje každodenní pomoc nebo dohled při úkonech minimálně šesti základních životních potřeb.

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 14. 3. 2013 citoval zjištění učiněné PK MPSV ČR v Brně ze dne 5. 12. 2012, které bylo i podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že bylo porušeno ust. § 68 odst. 3 správního řádu uvedl, že výsledek sociálního šetření slouží jako jeden z podkladů, ze kterých posudková komise vychází při svém posouzení zdravotního stavu a žalovaný při svém rozhodování. Posudková komise hodnotila zdravotní stav posuzované i na základě kompletní lékařské dokumentace, včetně nálezů zaslaných žalobkyní a souvisejících podkladů s tím, že posudkoví lékaři vycházeli z aktuálního zdravotního stavu žalobkyně a z objektivně zjištěných posudkově významných

skutečností. Učiněný posudek pokládal žalovaný za vnitřně bezrozporný a stanovisko posudkové komise vzal za objektivní, úplný a přesvědčivý.

Námítka žalobkyně, že posudková komise považovala výsledky sociálního šetření za liché a opírala se bez bližšího vysvětlení jen o předchozí rozhodnutí úřadu práce, pokládala za neopodstatněné, neboť posudková komise vzala závěry sociálního šetření na vědomí a s uváděnými nezvládanými základními životními potřebami se vyrovnala v rámci posudkového zhodnocení.

Předložené zprávy odborných lékařů prokazují skutkový stav věci, posudek PK MPSV pak prokazuje stav právní, tedy hodnotí konkrétní způsob, kterým lze zjištěný zdravotní stav žalobkyně aplikovat na příslušná ustanovení právních předpisů v rámci stanovení stupně závislosti žalobkyně.

Namítá-li žalobkyně, že se posudková komise zabývala zvládáním pouze tří základních životních potřeb aniž by vysvětlila, proč další úkony považuje za zvládnuté, žalovaný k tomuto podotkl, že správnost rozhodnutí byla zkoumána pouze v rozsahu námitek, a to v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně v odvolání namítala nezvládání celkem pěti základních životních potřeb, přičemž nezvládání bylo uznáno u třech z nich. U ostatních se žalovaná v rozhodnutí podrobně vyjádřila, z jakých důvodů by měly být žalobkyni zvládnuty.

Posouzení stupně závislosti jmenované bylo provedeno bez její účasti při jednání. Posudková komise je oprávněna jednat bez přítomnosti žalobkyně dospěje-li k závěru, že má k dispozici dostatečnou dokumentaci. V daném případě k takovému závěru posudková komise dospěla a žalobkyni o této skutečnosti vrozuměla.

Žalovaný byl z výše uvedených důvodů přesvědčen, že skutkový stav byl řádně zjištěn, a to v rozsahu nezbytném pro soulad úkonů s požadavky uvedenými v právních předpisech.

Ze správního spisu bylo zjištěno, že žádost o změnu přiznaného příspěvku na péči podala žalobkyně dne 11. 7. 2012. Sociální šetření bylo provedeno dne 12. 7. 2012, dne 14. 8. 2012 byl vypracován OSSZ Prostějov posudek o zdravotním stavu – posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči lékařem MUDr. Janem Remlem, který bez účasti posuzované vycházel z citovaného sociálního šetření, zdravotní dokumentace MUDr. Jana Vlka i nálezu odborných lékařů, sice nefrologické ambulance Nemocnice Prostějov MUDr. Josefa Ivánka ze dne 1. 3. 2012, neurologické ambulance MUDr. Jana Remla, Prostějov ze dne 23. 3. 2012, interní ambulance MUDr. Blanky Kalčíkové, Prostějov ze dne 23. 3. 2012, očního oddělení Nemocnice Prostějov MUDr. Petra Frgála ze dne 4. 4. 2012, MUDr. Eleonory Kolmanové ze dne 12. 4. 2012 a 10. 5. 2012, interního oddělení Vojenské nemocnice Olomouc MUDr. Radany Syslové ze dne 15. 5. 2012, MUDr. Petera Zmeškala ze dne 18. 6. 2012, endoskopické pracoviště Vojenské nemocnice Olomouc MUDr. Martina Svobody ze dne 18. 6. 2012, propouštěcí zprávy interního oddělení Vojenské nemocnice Olomouc MUDr. Václava Kohoutka ze dne 29. 5. 2012 a konstatoval, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, který omezuje fyzické schopnosti a má vliv na péči. Jmenovaná nezvládá základní životní potřeby, a to mobilitu, oblékání, obouvání, tělesnou hygienu, péči o domácnost, tedy celkem se jedná o čtyři základní životní potřeby. Posudkový závěr zněl, že se jedná o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 odst. 2 písm. a) zákona č.

108/2006 Sb. v platném znění považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři nebo čtyři základní životní potřeby a vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby. Není schopna zvládat základní životní potřebu uvedenou v § 9 odst. 1 písm. a) nebo b) citovaného zákona. Citovaný posudek byl podkladem pro vydání rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci ze dne 13. 9. 2012, č. j. MPSV-UP/496005/12/AIS-SSL, sp. zn. SZ/2659/2012/AIS-SSL, jímž návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči byl zamítnut s tím, že oprávněné osobě bude nadále poskytován příspěvek na péči v původní výši 800,- Kč měsíčně od července 2012.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v rámci odvolacího řízení byl vyžádán posudek PK MPSV ČR v Brně dne 5. 12. 2012. Posudková komise vycházela z příslušné spisové dokumentace MPSV ČR, Referát odvolání a správní agendy Olomoucký kraj včetně žádosti o posudek, sociálního šetření Úřadu práce ČR, pracoviště Prostějov ze dne 12. 7. 2012, rozhodnutí a odvolání, z příslušné posudkové spisové dokumentace prvoinstančního posudkového orgánu LPS OSSZ Prostějov včetně posouzení zdravotního stavu a doložených lékařských zpráv. V obsahu posudku je uvedeno, že žalobkyně je „informována dopisem PK Brno o projednání bez osobní účasti z dostatečné dokumentace a o dalším postupu. Jednáno v nepřítomnosti, PK MPSV Brno prostudovala podkladovou dokumentaci, která byla dostatečná k projednání v nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru.“ Bylo konstatováno, že se jedná o polymorbidní posuzovanou, hybnost je omezena bolestmi nosných kloubů a páteře na podkladě artrotických změn, omezení je v rozsahu hybnosti nosných kloubů, k mobilitě dostačující. Sociální šetření vcelku koreluje se schopnostmi posuzované dle doložené zdravotní dokumentace. Jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Z připojené přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 391/2011 Sb., od 1. 1. 2012, bylo zjištěno, že nezvládá základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti, sice oblékání a obouvání, tělesnou hygienu, péči o domácnost. Na rozdíl od lékaře LPS OSSZ neuznala potřebu pomoci při mobilitě. Dolní končetiny neztratily svoji funkci, plní funkci opěrnou i dynamickou. Nebyly zjištěny těžké poruchy nebo ztráta funkce pohybového nebo nosného aparátu. K odvolacím námitkám sdělila posudková komise, že zachované tělesné schopnosti umožňují s využitím náhradních a pomocných mechanismů měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem na delší vzdálenost s přestávkami, je schopna i chůze po schodech v rozsahu jednoho patra s přidržením se o zábradlí a francouzské berli. Pokud se týká vyřizování osobních záležitostí, je schopna si telefonicky tyto sama vyřídit, případně korespondenční formou. Nezvládání drobných ručních prací (šití, podávání léků apod.) není posudkově rozhodné. Na základě uvedeného pak posudková komise dospěla k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu vyžaduje každodenní pomoc, dohled nebo péči jiné fyzické osoby a nezvládá tři základní životní potřeby. Jde o osobu starší 18 let věku, která se podle § 8 zákona č. 108/2006 Sb. ve znění zákona č. 366/2011 Sb. považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I. (lehká závislost).

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Podmínky nároku na příspěvek na péči (dále jen „příspěvek“) stanoví část druhá, Hlava I, ust. § 7 zákona č. 108/2006 Sb. o sociálních službách.

Podle ust. § 7 odst. 1 zákona o sociálních službách ve znění účinném ode dne 1. 1. 2012 se příspěvek poskytuje osobám závislým na pomoci jiné osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Podle ust. § 7 odst. 2 citovaného zákona má na příspěvek nárok osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle ust. § 8 citovaného zákona.

Podle ust. § 7 odst. 4 citovaného zákona o příspěvku rozhoduje a příspěvek vyplácí krajská pobočka Úřadu práce (ust. § 7 odst. 4, ust. § 18 odst. 2 citovaného zákona). O odvolání proti rozhodnutí Krajské pobočky Úřadu práce rozhoduje ministerstvo (ust. § 28 odst. 1 citovaného zákona).

Podle ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona při posuzování stupně závislosti osoby vychází Úřad práce ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem ošetřujícího lékaře, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeby osoby, popř. z výsledku funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. Ze stejných kritérií při posuzování vychází i PK MPSV ČR. Na takový posudek jako svou podstatou rozhodující důkaz pro rozhodnutí ve věci je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti.

Při hodnocení napadeného rozhodnutí žalovaného, jakož i procesu, který mu předcházel, dospěl soud k závěru, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečného zjištění skutkového stavu. Závěry, které žalovaný učinil na základě použitých podkladů, jsou ne zcela dostatečně odůvodněné, takže zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci vyvolává pochybnosti o objektivním posouzení věci.

Soud konstatuje, že žalovaný se v průběhu odvolacího řízení správně v souladu s ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení ve znění pozdějších předpisů, obrátil na PK MPSV ČR za účelem posouzení stupně závislosti žalobkyně. Posudková komise postupovala v souladu s ust. § 25 odst. 3 citovaného zákona, když při vypracování posudku vycházela ze spisu odvolacího orgánu včetně příloh, spisového materiálu správního orgánu I. stupně včetně lékařských nálezů, posudku lékaře OSSZ Prostějov ze dne 14. 8. 2012 a sociálního šetření ze dne 12. 7. 2012. Posudková komise dospěla ke stejnému závěru jako lékař správního orgánu I. stupně, pokud se týká posuzování stupně závislosti, nikoliv však v konkretizaci základních životních potřeb dle § 9 zákona č. 366/2011 Sb. Na rozdíl od posudku OSSZ Prostějov neuznala potřebu pomoci při mobilitě. Učiněný posudkový závěr je však podložen toliko podkladovou dokumentací aniž by byla žalobkyně přizvána na jednání posudkové komise za účelem osobního vyšetření účastníka řízení. Z posudku tedy není zřejmé, jakým způsobem bylo zvládání základních životních potřeb posuzováno a na základě čeho k odlišnému závěru posudková komise dospěla. Posudek obsahuje pouze obecné shrnutí, že *„je výrazně snížena schopnost mobility, zachované tělesné schopnosti umožňují s využitím náhradních a pomocných mechanismů*

měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem na delší vzdálenost s přestávkami, je schopna i chůze po schodech v rozsahu jednoho patra s přidržením se o zábradlí a francouzské berli.“

Porovnáním posudku OSSZ Prostějov a PK MPSV ČR v Brně jsou tedy zřejmé odlišnosti. Soud má za to, že vzhledem k uvedeným rozporům, nebyly doposud podmínky pro učinění posudkového závěru pouze z doložené zdravotní dokumentace. V této souvislosti soud poukazuje na již citované ust. § 25 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. v platném znění, dle kterého při posuzování stupně závislosti osoby, mimo jiného se vychází i z vlastního vyšetření posuzujícího lékaře. V daném případě ze správního spisu však vyplývá, že nebyly dosud dány podmínky pro učinění posudkového závěru, který se opíral výlučně o zdravotní dokumentaci a sociálního šetření. Naopak k tomu, aby byly najisto postaveny i přesvědčivě zdůvodněny jakým způsobem jsou omezeny funkční schopnosti posuzované nutně pro zvládání základních životních potřeb, je žádoucí a nezbytné vyšetření účastníka řízení, eventuelně nové sociální šetření či návštěva členů posudkové komise v místě bydliště posuzované. Dle názoru Krajského soudu v Brně posuzování stupně závislosti toliko na základě sociálního šetření prováděného sociální pracovníci čili úředníci, nemá dostatečnou vypovídací hodnotu. Soud proto pokládá za chybné hodnocení schopnosti zvládat konkrétní základní životní potřeby bez účasti posuzované osoby, zejména v případě, že se jedná o posuzování schopnosti zvládání základní životní potřeby - mobility. Dle názoru soudu je nutno žadatelku k jednání posudkové komise přizvat anebo alespoň připustit. Důvodem pro takový postup jsou základní zásady správního řízení, podle nichž každý správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy a podle možností jim vycházet vstříc (§ 4 odst. 1, 4 správního řádu). Výjimkou mohou být pouze mimořádně případy, kdy pro nepřizvání nebo nepřipustění účasti posuzované osoby shledá posudková komise, resp. předseda komise, zvláště zřetele hodné důvody, což však musí být náležitě odůvodněno. V daném případě posudková komise MPSV ČR v Brně v obsahu posudku uvedla pouze, že bylo jednáno v nepřítomnosti posuzované, podkladová dokumentace, kterou prostudovala, byla dostatečná k projednání v její nepřítomnosti a k přijetí posudkového závěru. Rovněž nelze přehlédnout, že stejně tak i posudkový závěr OSSZ Prostějov byl učiněn bez účasti žalobkyně, pouze ze zdravotní dokumentace a provedeného sociálního šetření.

Rozdílné posouzení některých úkonů, resp. aktivit nutných pro stanovení stupně závislosti žalobkyně bez jakékoliv bližší specifikace a přesvědčivého zdůvodnění v přezkoumávaném rozhodnutí, při absenci přítomnosti posuzované osoby, pokládá soud za vážné pochybení, které ve svém důsledku mohlo mít za následek i nesprávné právní posouzení předmětné věci. Soud proto uzavírá, že přezkoumávané rozhodnutí trpí vadou chybného posouzení právní otázky, neboť zjištění zdravotního stavu a jeho funkčních důsledků i postup ze strany správních orgánů v předmětné věci bylo provedeno v rozsahu nedostatečném pro učinění právní závěr.

Soud dále poukazuje v souladu s žalobní námitkou i na ust. § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého v odůvodnění rozhodnutí uvede správní orgán důvody výroku nebo výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V tomto směru však v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného absentují kritéria daná citovaným právním ustanovením správního řádu, neboť z odůvodnění pouze vyplývá,

z jakého důvodu uváděné životní potřeby nelze u posuzované považovat za nezvladatelné, ale není konkrétně a blíže vysvětleno, o jaký podklad ten který závěr byl učiněn. Nosným pilířem odůvodnění napadeného rozhodnutí byl důkaz provedení posudkem PK MPSV ČR v Brně ze dne 5. 12. 2012, chybí však jakýkoliv rozbor a hlubší úvaha ze strany žalovaného vyhodnocující tento důkaz. Napadené rozhodnutí dále bylo zrušeno i pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Soud současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu, dle kterého bude postupováno v souladu s ust. § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb., tzn. schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti bude zhodnocena v přirozeném sociálním prostředí žalobkyně, případně za účasti žalobkyně při jednání posudkové komise a posléze zjištěný skutkový stav bude přesvědčivým způsobem zdůvodněn (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobkyně ve věci samé byla úspěšná, náhradu nákladů řízení však neuplatnila, žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto výrok o náhradě nákladů řízení opírá o § 60 odst. 1, 2 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. června 2013

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová